

РЕШЕНИЕ

№ 24631

гр. София, 17.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5257** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на М. И. П., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ул. „Проф. Д-р. Д. А.“ № 13, вх. А, ет. 1, ап. 1, чрез адв. А. Г. П., АК-П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Решение № ПИ-121/24.04.2025 г. на директора на ТД на НАП-С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх. № Ж-22-324/14.04.2025 г. по описа ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250G22-G22-0037531 от 03.04.2025 г., издадено от М. Б., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С жалбата се твърди, че оспорения административен акт е незаконосъобразен, като се претендира отмяната му

В съдебно заседание жалбоподателят М. И. П., чрез адв. А. П. – редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА ТД НА НАП - С. – редовно призован, се представлява от юрк. П.. Юрисконсулт П. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай, че се претендира адвокатски хонорар, правя възражение за прекомерност.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

След като съобрази становищата на страните, събраните по делото доказателства и след служебна проверка за законосъобразността на обжалвания административен акт и на осн. § 2 от ДР на

ДОПК, във вр. с чл. 168 от АПК, настоящият състав на съда приема за установено следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22150024991/2015г., срещу М. И. П. за събиране на установено и изискуемо публично вземане, което към тогавашния момент било в общ размер на 22 493,21 лв., в това число лихва 7 874,59 лв. и главница 14 618,62 лв.

За обезпечаване на установени и изискуеми публичните задължения по изпълнителното дело в размер на общо 19 844,97 лв., от които лихва 6859,09 лв. и главница 12 985,88 лв., публичният изпълнител, при ТД на НАП С., издал ПНОМ с изх. № С170022-022-0058650 от 16.10.2017 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложил следните обезпечителни мерки:

1. запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки: по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в:

- БАНКА ДСК АД за сумата от 19844,97 лв.

-ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД за сумата от 19844,97 лв.

-РАЙФАЙЗЕНБАНК за сумата от 19844,97 лв.

-УНИКРЕДИТ [улица],97 лв.

-Ю. ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ за сумата от 19844,97 лв. и

2. запор върху следните МПС:

-лек автомобил С., РЕГ. № са 2112 ВК, мощност 100 kw, балансова стойност 0.00 лв.

-товарен автомобил, марка volkswagen рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 1989 г., мощност 75 kw, балансова стойност 0.00 лв.

С отговор от СДВР с вх. № С180022-000-0101577/23.02.2018 г. е потвърдено, че е наложен запор върху гореописаните МПС.

От Райфайзенбанк е получен отговор с изх. № С104012/19,10.2017 г. за наложен запор и че по сметката на длъжника няма наличност.

От Ю. е получен отговор с изх. № 1114/42998/26.10.20217 г., че е наложен запор по сметката, но липсва авоар и има предходни запови.

На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 203, ал.3 във връзка с чл. 195, ал.1-3 от ДОПК е издадено ПНОМ с изх. № С 0220022-022-0059863 от 05.09.2022 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, с което е наложил следните обезпечителни мерки: запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки: по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в: КЕЙ БИ СИ БАНК БЪЛГАРИЯ АД за сумата от 21131,32 лв. и Ю. БЪЛГАРИЯ АД, също за сумата от 21131,32 лв., но и двете банки са отговорили, че липсва наличност по сметките на длъжника.

На 22.05.2023 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С 230022-105-0183969, с което са присъединени публични вземания по ДОО, ЗО и УПФ за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. Актът е връчен на жалбоподателя на 22.05.2023 г.

Въз основа на съобщение с изх. № С 240022-110-0002455/24.04.2024 г. е насрочен опис за 2 броя МПС, заповирани с ПНОМ с изх. № 0170022-022-0058650 от 16.10.2017 г., връчено на длъжника на 24.04.2024 г., видно от удостоверение за връчване.

На 17.06.2024 г. е издаден Протокол за отлагане на насрочено изпълнително действие, тъй като МПС не са предоставени за опис от длъжника в определения ден и час.

На 04.03.2025 г. е издадено Разпореждане с изх. № С250022-135-0034405/04.03.2025 г., с което се прекратява частично производството по изпълнителното дело за вземане по глоба-фиш с № С0602328/21.04.20214г., поради изтичане на 10 год. давностен срок.

На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 203, ал.3 във връзка с чл. 195, ал.1-3 от ДОПК е издадено ПНОМ с изх. № 20250022-022-0037531 от 03.04.2025 г., за налагането на заповед върху вземане:

-от трето задължено лице-работодател „АМБУЛАТОРИЯ ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ - ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ОКСИМЕДИКАЛ“ ЕООД, ЕЖ по БУЛСТАТ/ЕИК по ЗТР:[ЕИК], адрес по чл. 8 от ДОЖ: ул.[жк], Д- р А. М.“ № 5, гр. С., обл. С., представител: М. П. за сумата от 22 393.73 лв.

Изпратено е заповедно съобщение с изх. № С250022-119-0013944/03.04.2025г. до „АМБУЛАТОРИЯ ЗА ПЪРВИЧНА МЕДИЦИНСКА ПОМОЩ – ИНДИВИДУАЛНА ПРАКТИКА ОКСИМЕДИКАЛ“ ЕООД и до длъжника Обжалваното ПНОМ с изх. № С250022-022-0037531 от 03.04.2025 г. е връчено по електронен път на 07.04.2025 г.

Във връзка с оспорването по административен ред е прието, че изпълнителното дело № 22150024991/2015 г. срещу М. И. П. с ЕГН [ЕГН], е образувано въз основа на годни изпълнителни основания - декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения, оспорващия има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок и за които е наложена обезпечителна мярка - заповед върху вземане от работодател. Жалбоподателят не е предприел действия за доброволно заплащане на публичните си задължения по декларации, за които е направил възражение за изтекла погасителна давност. Административният орган счел за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че публичните задължения по изпълнителното дело са погасени по давност, защото на основание чл.171, ал.1, т. 5 от ДОПК давността е спряна. Изложени са и аргументи, че за съответните публични задължения не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок, като е цитиран и § 29, т. 1 от ПЗР от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, до отмяната на извънредното положение. Обжалваното Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 0250022-022- 0037531 от 03.04.2025 г. е издадено при спазване разпоредбите на ДОПК, като същото е законосъобразно, обосновано, постановено в изискуемата от закона форма, от компетентен орган и съдържа всички необходими реквизити. За публичните задължения, произтичащи от наложени наказания-глоби по Електронни Фишове ММ323188/15М.2017 г. и №185723/03.11.2021 г. е приложена разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН и давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а именно от 22.04.2017 г. и 10.11.2021 г. и тази давност е спряна с издаването на ПНОМ с изх. №С170022-022-0058650 от 16.10.2017 г. и ПНОМ с изх. № С 220022-022-0059863 от 05.09.2022 а, с които са наложени заповеди.

Предвид това ответникът оставил жалба с вх. № Ж-22-324/14.04.2025 г. по описа ТД на НАП С., подадена от М. И. П. с ЕГН [ЕГН], срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0250022-022-0037531 от 03.04.25 г., издадено от М. Б., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта.

При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и

правни основания за издаването му, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Няма допуснато нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да спрат протичането на давността за процесните задължения.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а. Съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Основанията за спиране и прекъсване давността са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1 , когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5, с налагането на обезпечителни мерки; 6, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

Основателни са доводите на органите по приходите, че съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

Публичните задължения за данък върху доходите на физически лица, държавно обществено осигуряване, УПФ, здравно осигуряване се внасят по реда и сроковете за подаване на годишна данъчна декларация, съгласно разпоредбите на чл. 53 от Закон за данък върху доходите на физически лица (ЗДДФЛ). Това е крайната дата за доброволно плащане на задълженията, след който момент те подлежат на принудително събиране.

Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ (редакция ДВ бр.99 от 16 декември 2011г.) годишната данъчна декларация се подава до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ (изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г., доп. - ДВ, бр. 104 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.) Годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, с изключение на годишната данъчна декларация за лицата по чл. 51, ал. 1, която се подава в срок от 1 март до 30

юни на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

Давността за публичните задължения за държавно обществено осигуряване и УПФ и ЗО по данъчни декларации за периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г., от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 г., 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., 01.01.2021 г. до 31.12.21 г., 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г., 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г., започва да тече съответно от 01.01.2016 г., 01.01.2017г., 01.01.2018г., 01.01.2019г., 01.01.2022г., 01.01.2023 г., 01.01.2024 г., В петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С170022-022-0058650 от 16.10.2017г. и ПНОМ с изх. № С 220022-022-0059863 от 05.09.2022г., с които са наложени обезпечителни мерки. От което следва, че за публичните задълженията се прилага разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност.

Постановленията, с които са наложени запор върху банкови сметки и МПС, преди да бъдат надлежно връчени на задължените лица, по смисъла на чл. 172, ал. 2, т. 5 ДОПК, са актова годни да спрат давността по чл. 171, ал. 1 от същия кодекс.

Същите представляват действия спиращи давността, съгласно чл. 172, ал.1, т. 5 от ДОПК, като приложима в случая е десетгодишната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно §29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. - ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020 г.) до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага.

Във връзка със §29, т. 2 от ПЗР от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г., давностният срок на основание чл. 171 от ДОПК (ал. 1 и ал. 2) спира за периода на извънредното положение, считано от 24.03.2020 г. до 21.05.2020 г. Предвид §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето давностният срок продължава да тече от 22.05.2020 г.

Правилно решаващият орган е приел, че 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, а са неоснователни доводите на жалбоподателя. В чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнително дело или след това. Нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017 г. по адм. д. №1719/2017 г., I отд. на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид. Позоваването от жалбоподателя на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС по т. д. № 8/2019 г., ОСС, I и II колегия е неотносимо към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси различни от тези по настоящото дело. Видно от установеното по-горе от фактическа страна, за всеки от запорите има издадени запорни съобщения, връчени на всички адресати, от които са получени потвърждения. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, петгодишната давност е спряла. В конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността, а посочените ПНОМ са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Правилно е прието от решаващия орган и е видно, че за съответните публични задължения не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок, установен в чл. 171, ал. 2 ДОПК.

За публичните задължения, произтичащи от наложени наказания-глоби по Електронни Фишове ММ323188/15М.2017 г. и №185723/03.11.2021 г. е приложима разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН и давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, а именно от 22.04.2017 г. и 10.11.2021 г. В настоящия случай давността е спряна с издаването на ПНОМ№С170022-022-0058650 от 16.10.2017г. и ПНОМ с изх. № С 220022-022-0059863 от 05.09.2022г., с които са наложени запори.

В заключение съдът счита, че изпълнителното дело № 22150024991/2015г. срещу М. И. П. с ЕГН [ЕГН], е образувано въз основа на годни изпълнителни основания - декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения, т. е. жалбоподателят има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок и за които е наложена обезпечителната мярка - запор върху вземането от работодател, жалбоподателят не е предприел действия за доброволно заплащане на публичните си задължения и правилно ответникът е оставил жалба с вх. № Ж-22-324/14.04.2025 г. по описа ТД на НАП С., подадена от М. И. П. с ЕГН [ЕГН], срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 0250022-022-0037531 от 03.04.25 г., издадено от М. Б., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., без уважение, като неоснователна.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. И. П., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ул. „Проф. Д-р. Д. А.“ № 13, вх. А, ет. 1, ап. 1, чрез адв. А. Г. П., АК-П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Решение № ПИ-121/24.04.2025 г. на директора на ТД на НАП-С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба вх. № Ж-22-324/14.04.2025 г. по описа ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С250G22-G22-0037531 от 03.04.2025 г., издадено от М. Б., на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА М. И. П., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С., сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал. 2 от ДОПК.